

sikker paa, at den altid skal vise sig tilstrækkelig; og jeg haaber rigtignok, at den altid skal vise sig alt for stor. Men det skader jo ikke noget; naar man begynder paa noget nyt, maa man hellere begære lidt for meget end lidt for knapt, saa man bagefter maa komme og kræve noget mere til. Disse tre Pladser, som der er Tale om, er Gesandtskaberne i Madrid, Haag og Bryssel. Med Hensyn til Gesandtskabet i Madrid skal jeg kun oplyse den ærede Folketingsmand om, at det er den italienske Gesandt, som tillige er Gesandt i Spanien. Disse tre Pladser, som her er Tale om, danne en ejendommelig Mellemklasse af Gesandtskaberne. Det er Steder, hvor vi ikke have nogen fast Gesandt, men hvor den faste Gesandt, som vi have andetsteds, er, som man kalder det, akkrediteret, det vil sige introduceret til vedkommende Lands Statschef og Udenrigsminister, og han har derfor det personlige Privilegium, den begunstigede Stilling, at han, naar han vil, kan rejse dertil og have fri Adgang til at tale fortroligt og personligt med vedkommende ledende Mand. Det er derfor en Form for diplomatisk Repræsentation, som egner sig for Lande, hvormed man har nogen Berøring; men dog ikke saa megen Berøring, at vi derfor behøve en fast Plads der, og hvor paa den anden Side Berøringen dog er saa stor, at man ikke godt kan undvære den. Jeg skal kun, for at blive ved Gesandtskabet i Madrid, bemærke, at det ingenlunde er saa, at vi ingen Interesser have der, vi have nemlig en ret stor Interesse, det er Fiskeimporten, det er en meget stor Interesse, og her vil det maaske interessere de Herrer netop at høre, at jeg har haft Glæde af, at vi have været repræsenterede i Madrid, idet det er lykkedes paa den Maade straks at komme til Kundskaab om visse tilsigtede Forandringer i Toldsatserne for Fisk, som Spanien af finansielle Grunde tilsigtede, og hvor vi straks bleve klar paa — vi fik det at vide underhaanden længe i Forvejen —, at det stred imod de indgaaede Traktater. Det lykkedes, hvad der ellers var umuligt, derved at haandhæve Danmarks meget store Interesser i saa Henseende. Jeg anfører blot dette for at vise, at der virkelig er store Interesser dernede, men dernæst vil jeg ogsaa fremhæve, at det, at vi have en i Madrid akkrediteret Gesandt, ganske vist ogsaa giver sig Udslag i, at vi have et fast Gesandtskabskontor i Madrid — det er til Dels dertil, at de Penge, hvorom der er Tale, gaa —, som

gør os ikke saa lidt Nytte ved de mange forskellige Tilfælde, der indtræffe.

De Gesandtskaber, der ere nævnte, vare foruden det i Madrid, Gesandtskaberne i Haag og Brüssel. Med Hensyn til Haag skal jeg bemærke, at vi have ikke faa Berøringspunkter med Holland. Det har i lang Tid været ønsket fra Hollands Side, at vi havde en der akkrediteret Mand, ligesom det unægtelig er noget besværligt for os, naar vi have Sager med Holland, som vi tit have, at vi maa skrive til Stockholm, idet den Gesandt, Holland har i Danmark, tillige er akkrediteret i Sverige og Norge og bor i Stockholm. Dette er imidlertid et mindre Punkt, som jeg ikke skal opholde mig ved, men jeg skal, som den ærede Ordfører ogsaa fremhævede, bemærke, at i Haag findes det internationale Bureau, som styrer den internationale Voldgiftsdomstol, der der har sit Sæde. Nu ved jeg vel, at der kan være forskellige Meninger om, hvilket Udbytte man har haft af den internationale Domstol. Jeg har set bragt offentlig frem en Tvivl om, hvor vidt det indtil videre er lykkedes at naa det praktiske Udbytte deraf, som er tilsigtet. Men hvad der ikke kan være Tvivl om, er, at denne internationale Domstol er et levende og uvisnligt Vidnesbyrd om, en ydre Skikkelse for en stor og smuk Tanke, og denne Tanke er netop, set fra et lille Lands Standpunkt, saa stor og smuk. For det er jo os smaa, den skal komme til gode. Saa snart man bliver klar paa det, saa snart man indrømmer, at den Domstol eksisterer og ikke mere kan faas væk, er der ingen Tvivl om, at dens blotte Eksistens efterhaanden vil føre til, at den benyttes mere og mere. Saa snart man er kommen til den Anskuelse, synes jeg absolut man maa erkende, at vi kunne ikke være det eneste Land af dem, der have underskrevet Haagerkonventionen, der holder sig tilbage, det maa være en Æressag for os at deltage i det, og vi kunne ikke deltage i Bureauet, uden at vi have en der akkrediteret Mand, og derfor mener jeg, at hvad Tro man end har paa det, og hvad Mening man end har, om hvorledes det hidtil er lykkedes at benytte Domstolen, maa vi gribe enhver Lejlighed til at træde i saa intim Berørelse som muligt med den og vise, at den vil finde enhver Støtte fra vor Side.

Endnu skal jeg kun tilføje om denne Voldgiftsdomstol, at en praktisk Virkning har den vist, at den har, som man ikke